

Inge Marie Kirketerp Hansens prædiken Kristi himmelfartsdag

Taler

Inge Marie Kirketerp Hansen
Præst

Dato

21. maj 2020

Sted

Gjellerup Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ved den første gudstjeneste efter den første nedlukning i 2020. Det betød, at der højst måtte være 45 samlet i kirken, og derfor blev gudstjenesten også livestreamet på kirkens hjemmeside og Facebook.

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 24, vers 46-53

- 1 Vi kan snart ikke mere. Vi har gjort det så længe. Det, som for os alle sammen i så mange situationer er kontra-intuitivt, men vi har gjort det alligevel. Kun fordi vi føler os tvunget til det: Holdt afstand. Men nu må det snart slutte, synes vi. Inden det bliver vores nye måde at færdes her i verden på: på afstand af
- 5 hinanden. Nej, afstand har vi nok af.

Og derfor kan det også næsten virke lidt som et antisklimaks at lytte til dagens evangelium, der ved første øjekast ellers netop fortæller om det: om afstand.

- 10 Der er gået 40 dage siden Jesu opstandelse påskemorgen, og disciplene har flere gange siden da været sammen med Jesus, spist sammen med ham, brudt brødet, sunget, bedt, lyttet og bare været. Og nu kommer så den endelige afsked med alt det, de har kendt – Jesus farer til himmels.
- 15 I hvert fald er det tit sådan, vi hører det: som en afsked! At nu bliver den tætte relation mellem Jesus og disciplene brudt en gang for alle. Nu forlader han dem. Nu forlader han menneskers verden igen, for at vende tilbage til himlen, langt bort.
- 20 Mon ikke det er denne meget konkrete forståelse af himmelfarten, der fik en pige til at sige, som hun gjorde, da hun sad i et fly på vej på ferie sammen med sin bedstemor. Hun var lidt bekymret og spurgte sin bedstemor: *"Er du ikke bange for at flyve, bedstemor?"*. *"Nej, det er jeg da ikke"*, svarede bedstemoderen. *"Jeg beder bare den gode Gud holde sin hånd over mig, som han altid har gjort"*.

25 Den tyggede barnebarnet lidt på. Så kom det forsigtigt fra hende: ”*Tror du ikke, det var bedre at få ham til at holde hånden under dig i stedet for?*”

30 Det er en meget sød historie, men mon ikke mange netop har den opfattelse af Gud? At han er den der fjerne tilskuer til menneskets liv, der nu og da bryder ind i vores verden, når han finder det passende, og ellers holder sig på afstand – i sin himmel over os og langt fra os.

35 Og mon ikke det er den næsten nedarvede opfattelse af Gud, der har fået drenge og piger til i generationer at omtale denne dag som ”Kristi flyverdag” eller ”Kristi rumfartsdag” eller lignende. Altså som den dag, hvor Jesus tager ”væk igen” efter at have været på visit i menneskers verden og menneskers liv.

40 Men hvis vi som børnene forestiller os himmelfarten som en slags elevatortur på en sky op mellem de andre skyer, for så at sidde deroppe at sætte sig ved siden af sin himmelske far og så holde øje med jorden derfra, ja, så går vi glip af hele opstandelsens, ja, kristentroens glæde.

45 For Guds liv er altid et liv med sin skabning. Han tager aldrig en tilskuers plads. Det er jo det, der er hele kernen i inkarnationen – i det at Gud blev menneske! Det er alene for at kunne være mennesker nær. Da og nu og i al evighed. I liv og i død. Guds liv er liv med os og for os.

50 I Lukas’ udgave beretning om himmelfartsdagen, som det står i apostlenes Gerninger, slutter det med, at to engle kigger på disciplene, der står med knækkede nakker og næsen i sky for at kigge efter Jesus. ”Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere?”. De kunne lige så godt have sagt: *Hvorfor står I der og glør efter Jesus? Der er han jo ik! Gå dog hjem!*

55 Det betyder altså, at Jesus på Kristi himmelfarts dag ikke tager afsked med menneskene, men han farer til himmels – ikke op mellem skyerne, men ind i Guds sfære og liv, som *ikke* er begrænset af tid og *ikke* er begrænset af rum, men er allestedsnærværende. Også lige her, hos os.

60 Jesus forsvinder ikke ud af historien, men tværtimod trænger han længere ind i menneskenes historie end før. Ind i den himmel, der er os nær alle steder! Den

himmel, der altid er over os, omkring os, imellem os. Fordi himlen er der, hvor
65 Gud er nær!

Himlen er ikke et sted i det fjerne.
Himlen er ikke blot til, når vi dør,
Himlen er ikke gemt bort bag en stjerne,
70 Himlen er dér, hvor vi tvivler og spø'r.
Himlen er dér, hvor Gud er nær.

(Himlen er dér, hvor det tabte bli'r fundet,
dér hvor der svares på skrig og på råb,
75 dér hvor den knugende angst er forsvundet,
dér hvor fortvivlelsen ændres til håb.
Himlen er dér, hvor Gud er nær.

Himlen er dér, hvor Vorherre forkynder:
80 Straf sku' du ha', du får lov at gå fri.
Dér bli'r der glæde, og livet begynder,
frygten for helvedes hævn er forbi.
Himlen er dér, hvor Gud er nær.)

85 Himlen er evig og altid på færde,
Himlen er nær i det daglige brød,
bryder den magt, der gør tingene værre,
bryder den dystre og djævelske død.
Himlen er dér, hvor Gud er nær.

90 Ja, sådan skriver Bruno Rasmussen i en salme. ”Himlen er der, hvor Gud er nær”, og med sin himmelfart forlader Jesus netop de få for at kunne været hos de mange! Nu er han ikke længere blot hos en lille udvalgt skare i Mellemøsten omkring år 30, men midt i vores liv og vores verden er han. Også i dag.

95 Han er ikke at finde bag stjerner og kumulusskyer, men er en helt ny horisont for os. Inkarnationen er ikke brudt! Gud er stadig, ja, mere end nogensinde Gud med os og Gud for os! På den måde er Kristi himmelfart hele opstandelsens konsekvens og fuldendelse. På grund af Kristi himmelfart er Kristus nu til stede
100 i sin menighed. I lovprisningen, i bønnerne, i Ordets forkyndelse, ved døbefont og i brødet og saften. Kristus er midt i blandt os.

105 *Men hvordan kan det hænge sammen? Hvad betyder det for os? Hvordan kommer det i stand?* Sådan kunne vi forestillet os og måske også forventet, at disciplene så spurgte, ligesom de så ofte har gjort, når Jesus har talte med dem. De er så ofte utilfredse, i tvivl, oppe at skændes. Men ikke i dag. I dagens evangelium hører vi, der kun er én ting, der fylder dem: Glæden!

110

Før alle spørgsmålene om, hvordan det ene eller det andet kan lade sig gøre, kommer glæden! Og den skal deles ud! Nogle ting bliver mindre, når man deler den. Glæden, troen, livet, håbet bliver kun større. Og alt det siger Jesus til disciplene, de skal give videre! Og det gør de. I slægtled efter slægtled og ud over
115 hele jorden, så himmelfarts-glæden nu også er vores glæde! En glæde I, at det på denne dag derfor er os, Kristus står midt iblandt.

I teksten står der, at det sidste, Jesus gør, at give dem sin velsignelse. Sådan vil gudstjenesten også slutte i dag. Og i velsignelsens ord ligger for os et Guds løfte
120 om, at hans vil følge. Ud i det liv, der er vores at leve. Ud på de veje, der er vores at gå. Om det er veje, der er lette at træde, fordi glæden og taknemmeligheden er stor. Om det er vejene ud til vores næste, der længes efter at netop vi vil dele evangeliets glæde og fred med dem. Om det er veje, hvor vores ben er trætte, fordi vi bærer på så meget: synd og skyld, sygdom eller sorg. Om det er den
125 sidste vej, vi skal gå – ind i guds evighed. Kristus går med!

Så vi har restriktioner for nadveren, for sang, for hilsener, ja, for alt. Afstanden skal holdes alle steder. Men Gud holder ikke afstand! Kristi Himmelfarts dag bringer os evangeliet om ham, der kommer os ganske nær. Og så kan vi sige
130 glædelig Kristi Himmelfarts dag!

Kilde

135 Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

140 Anden tekstrække, Kristi himmelfartsdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inge-marie-kirketerp-hansens-praediken-kristi-himmelfart>

145

150

155

160

165

170

175